

Clear Hands

Kun Kristóf, 2019

BME Építészmérnöki Kar, TDK Képzőművészeti Szekció

Kezdeti kutatásom állati csoportok mozgását vizsgálta. Főleg a madarak rajban való repülése és izgalmas felhő szerű mozgása került először a figyelmem alá, és ezen keresztül jutott el a végkifejlet a tánchoz mint csoportosan végezhető emberi tevékenységhez. Mely szintén követi a madarak által leírt képet. Több egymástól független karakter alkot egy lüktető élő organizmust.

Én pár éve kezdtem, de azonnal beleszerettem a táncba, ugyan is számomra nem csupán a zenére való mozgást jelenti, sokkal inkább a zene átkonvertálását mozgássá, mely képes átadni érzelmeket és megalkotni történeteket melyek elvarázsolják a szemlélőt.

Behatóbban a freestyle hip-hop világába ástam bele magam az elmúlt pár évben, amely áthidal minden határt a különböző stílusok között. Lényege, hogy adott zenét (első vagy többszöri hallás után is) a táncos képes improvizatív módon mozdulatokká alakítani. Visszaadva annak hangulatát, dinamikáját és rejtett hangjait. A hip-hop szubkultúrában a táncnak rengeteg stílusirányzata alakult ki. Lágyabb, keményebb, akrobatikus, kicsi és nagy mozdulatok egyaránt színesítik őket. Ezen stílusok a XXI. században is fejlődnek, és mindig újabb irányzatok alakulnak ki, vagy lépnek fúzióba kortárs és múltbéli stílusokkal. A videóm alapját is egy ilyen újgenerációsnak nevezhető táncstílus adja. Az úgy nevezett Tutting, azaz a karnak, kéznek, ujjaknak a tánc melynek geometriai formák és optikai csalódásokat megidéző mozdulatok képezik a látványvilágát.

Egy táncos számára minden kis hang fontos a zenében. Általában mikor először hallunk egy számot, legyen az klasszikus vagy modern, sokszor nem hallunk meg minden apró részletet. De ha egy kép társul a megszólaló hanghoz akkor egyből felfigyel az ember, hogy ott bizony van valami, amit eddig nem hallott, a táncos mozdulata azonban kihangsúlyozta és megmutatta. A Tuttingnak ez az egyik erőssége, az ujjakkal és finom mozdulatokkal apró ütemeket lehet leképezni és könnyen átvinni egy lüktető, vagy hullámzó mozgásvilágba.

A karok adják a határozott formákat a mozdulatokhoz, gyakorlatilag irányvonalakat alkotnak. A technika mellett nem elhanyagolható szempont az egyén, aki táncol. Mindenkinek megvan a saját stílusa. Máshogy használja a zenét egy balettos és máshogy egy freestyle táncos. Azonban közös bennük, hogy mind a ketten átszellemülnek és egyé válnak a zenével, hangulatilag és testbeszédileg is új karaktert vesznek fel.

A jó táncos ilyen módon színész is, egy élő látható mesélővé alakul át. Egy koreográfiának is kell hogy legyen bevezetése, cselekménye, tetőpontja és befejezése. Nem szabad egyből mindent megmutatni mert monoton és egysíkú lesz a végeredmény. Folyamatos

kreativitásra van szükség, és végig fent kell tartani a néző érdeklődését.

A következő legfontosabb alap a zene. A kiválasztásánál ügyeltem arra hogy ne tartalmazzon konkrét szöveget inkább instrumentális legyen és egy kicsit rugaszkodjon el a valóságtól, mert a fejemben megszületett képbe ez a zenei forma illett a legjobban. Kortárs előadókat hallgatva találtam rá a Flume nevű előadóra, aki elektronikus zene készítésével foglalkozik nagyon minőségi módon. A Spring című számára esett a választásom. A tempó használata és a hangok repertoárja rendkívül széles skálán mozog, kellően szürreális világot alkot.

A hang dimenziót követte a videó képi megtervezése. Az elkészítése során nagyon sok technikai kérdés merült fel bennem. A tervezés legnehezebb pontja a tánccsoport megjelenítése volt, mivel nem áll rendelkezésemre saját csapat, magamat kellett valamilyen módon megsokszoroznom. Az első ötlet a videó maszkolása oly módon, hogy magamat körbe vágva megsokszoroznám a testem a felvételen, így alkotva egy csapatot. Azonban ez nem vitt semmilyen egyéb csavart a végkifejletbe. Más utat kellett keresnem. Ekkor jutott eszembe, hogy gyerekkoromban sokat játszottam mamámnál a fürdőben egy kinyitható tükrös

szekrényvel, mert tetszett, hogy amikor egymás felé fordítottam a két felületet akkor sokat láttam magamból. Így született meg az elképzelés, hogy egy tükör sarokban táncolva, a szem számára izgalmas formai szituációkat lehetne kihozni. A kigondolás mellett a megvalósítás már nehezebb volt, mivel ilyen nagy sima tükörfelületet, (pláne derékszögben egymásra merőlegesen állítva) nehéz találni és összetákolni még inkább. Egy galériában találtam végül egy lépcsőfordulót, ami lépcső pihenőtől a lépcső pihenőig sima tükör felület volt. A kis helyet okosan kellett használni és nem is volt túl szép a háttér, ezért egy fekete háttér mellett döntöttem, egyszerű vászon anyagból. Így a háttér egy sötét légüres térré alakult, ahol a távolság csak a kezek által érzékelhető.

A mozgás felépítése 3 részből áll. Az első a síkbeli mozgás a kamerához képest nem érzékelünk távolodást vagy közeledést. Ez a két-dimenziós rész a bevezetés. A következő amikor már a táncos kilép a síkból használja a teret. Ez a három-dimenziós tér a bonyodalom, a nyugodt f. Innen lépünk tovább a „negyedik-dimenzióba” ami gyakorlatilag kinyitja a teret ami minden irányban végtelennek hat. a kézzel van fókuszban, és ezen a szálon fut végig a cselekmény a tetőpontra keresztül a lezárásig. Ebben a részben kap hangsúlyt a tükröződés használata.

A mozgás a zene és az ember magára öltött karaktere. E három összetevő alkotja a táncot ami, jó előadásban egy szépen komponált zeneműhöz lehet hasonló. Történetet mesél el, amely a néző elméjében kel életre.

